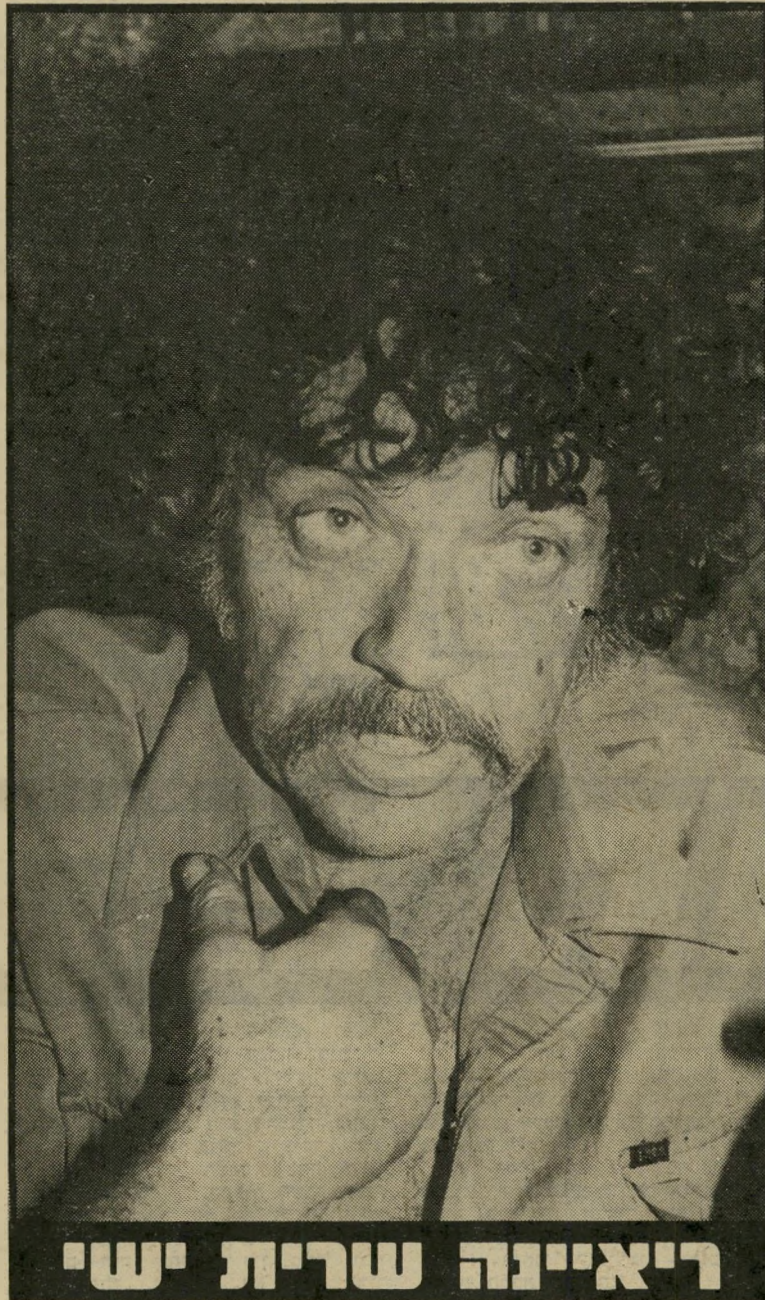

דן בן-אמוץ, שספרו החדש „זיוניוני הדרך” יצא בימים אלה לאור, מספר על יחסיו עם ילדיו, יחסו למוות, לנשים צעירות, המניות בבורסה, הסתרת זהותו האמיתית והחופש המיני שלו

האשה שלי
צריכה להיות
דו-מינית
ולהחלק אתי בכל

אני לא קמצן, אבל
אני לא אלתרואיסט,
יש אנשים שאני
אדיש לקיומם

ריאיינה שרית ישי

אני לא אסכים
שמישהו
יקרא לי היום:
משה חהילים-זאגער

אם לילדי יש צפיות
ממיני זה לא מכתוב
את מעשי, אני מוכרח
לקחת צ'אנס

קראו לי בבן-שמן
משה שעזני,
אחרי-כך, שקראו לי
מזיישה, הייתי מתעלם

אני מחרבן
על החברה,
אני הסמכות
האחרונה

„אני דן-מיני!”

עד שמוגה-תשע בערב. כשאני עובד אני ישן בחוסר סבלנות. אתמול בלילה התעוררתי שלוש פעמים. משהו הטרד אותי בקשר לתערוכה שאני מכין, כך שפיסית אני עייף מאוד.

יש לך זמן חיפשי? יש לפעמים תקופות מעבר. כימעט כל שנה מורכבת אצלי מהכנת ספר או תערוכה כה ובין לבין יש איזה חודש-חודשיים. זה הכל.

מה אתה עושה בזמנך החופשי? כיום, קורא בעיקר.

ומה עם בידויים? שנים שאני יוצא מהבית רק פעם אחת בשבוע. ביום שישי, בין שתיים לארבע

רואה, גילח את תוקן. כי בגוע שהם הפכו לסמל המסחרי שלו, הוא מאס בהם, כי הוא מואס בסמלים. דן בן-אמוץ, צוק גיברלטר, שכב שרוע על המרבץ, מלטף חתיכה אל"ף מימין, חתיכה ב"ת משמאל, ובעיניים צוחקות סיפר לי שהוא בעצם מבוסס לאללה מהחיים, ושם אני מחפשת אצלו נפילות או מעני דות אני מחפשת בכתובת הלא נכונה. הוא גם הבחיר לי שהוא לא יתן לי הסיפור הקלאסי של נערה-השעשועים ה-מזדקן, המוצא הנאות בכתובה על מה שפעם גרם לו הנאה.

אתה לא עייף?

לא, בשום פנים ואופן לא. פיסית כן. פיסית אני עייף, כי אני קם כל בוקר בחמש-שש בבוקר ועובד על תערוכה

מיים שבחם. הוא חכם מכדי לכתוב משהו שהוא לא רוצה שידעו, והוא חכם מכדי להיכשל בלשונו כשהוא מדבר איתי. הוא גם יכול תמיד להגיד „זה אורך דה רקורד” והוא גם מתעקש לקרוא את החומר לפני שהוא יורד לדפוס. קיוויתי, בכל זאת, שבשיחה בארבע עיניים אצליה לשבור אותו. רציתי שיגיד לי שהוא עייף וזקן וממוחזר, שנמאס לו להסתובב בלילות יחף ולבוש גלבייה. רציתי שהוא יגיד לי שבגילו לא רק שזיונים זה לא הכל, אלא גם שזיונים זה כבר לא מה שהיה פעם. תחת זאת הוא סיפר לי שהוא מלא מרץ וצעיר. והוא בכלל לא מס-תובב בלילות בבארים של תל-אביב. ו-שלא רק שהוא כימעט שלא הולך יחף, הוא כבר לא לתש גלבייה, לא חובש את הכובע המפורסם שלו, וכמו שאני

כשהגעתי לביתו היפואי של דן בן-אמוץ הרגשתי בבית. אחרי ככלות הכל, ביליתי כמה שעות בבית הזה, כשקראתי את שני ספריו „זיונים זה לא הכל” ו„זיוניוני הדרך”, שיצא לאור בימים אלה. כשכנסתי לחדר-האורחים לא הופתעתי לגלות שם את דן על המרבץ המפורסם, בחברתן של שתי חתיכות בנות שמונה-עשרה מכסימום. במהלך הראיון הצטרפה חתיכה נוספת, שלא הייתי נותנת לה להיכנס לסרט המיועד למבוגרים מגיל 16 ומעלה. אל כל החבורה העליזה חזו הצטרף גם הצייר שלמה צפריה, שכנו של בן-אמוץ. הגעתי לראיון מתוך ידיעה, שסקופ גדול לא אגלה כאן. דן בן-אמוץ שוטח בספריו את חייו, כולל הפרטים האינטי-